

SURT CADA TRES SETMANES

SUPSCRIPCIÓ

Població.	.	.	.	.	.	.	5'00 ptes. l'any
Fora	.	.	.	.	.	.	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueses i remesos a preus convencionals - - - -

L'onze de Setembre

BRUM, que motivat al llarg interval de la seva sortida, no pogué al seu dia dedicar uns mots d'homenatge als Màrtirs del 1714, no vol, però, encara que sembli resultar un xic extemporani, deixar de dir quelcom des d'aquestes planes en recordança d'aquells herois, que si bé materialment caigueren per sempre més, en l'esperit dels bons catalans segueixen sostenint ben ferma la bandera dels nostres anhels i dels nostres ideals de llibertat.

Però, què podem dir-ne ja, que no ho hagi dit en paràgrafs emocionants, la premsa catalana? Ben poca cosa podríem afegir-hi.

Per això B R U M, en el 219.e Aniversari de la data que tan funesta fou per a Catalunya, com a homenatge a Rafael de Casanova i als que amb ell caigueren en defensa de les llibertats de la nostra terra, fa, una vegada més, patent la seva resolució ferma de seguir col·laborant en la lluita per a l'assoliment d'aquelles llibertats que ens foren arrabassades i per a fer de la nostra terra una Pàtria digna de la sang que per ella vessaren els herois del 1714.

Records d'una illa on el català fou llengua oficial

TOTHOM ho sap el gran que fou la Catalunya dels segles medievals per a què calgui recordar-ho ara. El seu domini,—el més democràtic dels dominis coneguts, i del qual podrien prendre exemple totes les democràcies actuals,—s'estengué a una munió de terres de la Mediterrània. Entre elles, la illa de Sardenya.

Menats per l'infant N'Anfòs, els catalans entraren a Sardenya, apoderant-se de Càller en 1327. D'aquí que no poguem considerar la illa sarda, formosíssima, com terra estranya, si recordem que fou possessió nostra durant llargues centúries,—va separar-se, millor; Espanya la va perdre en 1720,—que la conquerírem amb els nostres exèrcits, la civilitzàrem amb les nostres lleis, i li donàrem tots els avantatges morals i materials derivats del desenvolupament de la instrucció i de la cultura catalanes, les més enlairades del seu temps.

El primer element de cultura que els catalans portaren a Sardenya, fou la llengua. La illa no tenia, com no té ara, una llengua nacional. Cada comarca o regió té la seva parla. El *sard*,—derivat del llatí, amb immiscuació de veus bàrbares, si considerem així el parlat a Càller—, és diferent del parlat a Barbàgia i més encara al de la Nurra o de Galura. Quan a Sardenya aparegueren els catalans, es parlava pisà a Sulcis i la desapareguda Bagnara; genovès a Magdalena, Alguer i Sàcer; etc.

Els catalans introduïrem la nostra llengua. Prestament s'estengué a tots els pobles de la illa. Un pergami conservat a l'Arxiu del Capítol de Càller demostra que ja en 1337 es publicaven en català les notificacions adreçades pel Veguer del castell a llurs administrats. A la primera meitat del segle XVI, un escriptor del país afirma que entre els ciutadans estava en ús la llengua de Tarragona. En 1565, en el Parlament reunit a Càller pel Virrei Don Alvar de Madrigal, els estaments sards demanaren que les lleis municipals de Sàcer, Iglésias i Bosa, antigament redactades en genovès o pisà, fossin traduïdes al català, a fi de què tothom pogués entendre-les i complir-les.

La influència de la llengua catalana, no desapareix de la illa, àdhuc quan a Catalunya anava aflebit-se'n l'ús, degut a l'anexió fatal de les terres pàtries a Castella. A Sardenya, els Virreis

enviats de Madrid, rarament catalans, usen el català en els seus pregons. Els Consells Municipals, sense excepció, l'usen en les seves deliberacions i correspondència. L'Església, lluita fortament per a mantindre l'ús del català, a malgrat de tot, en les esglésies i cultes Els Tribunals i notariats, també.

El que és encara més remarcable: Quan ja Sardenya no tenia res que veure amb Espanya, i menys depenjava de Catalunya, en 1738, els Marquesos de Guirra publiquen en català les gràcies i privilegis que concedeixen a llurs feudataris del jutjat d'Ollastre. I reminiscències de català a tota la illa, durant tot el segle XIX.

Després de tants anys de perdut el domini i contacte amb Sardenya, encara el català hi és viu. A Alguer, els habitants de la qual el serveixen gelosament. I amb la nostra llengua tota una munió de dades belles de la història catalano-sarda. No perquè si, els arxius d'Alguer, són els millors de la illa; els més copiosos i ben ordenats.

Hem vist molta documentació sarda, escrita en bell catalanesc. Hem vist molts llibres estampats a Sardenya, en llengua de Catalunya.

Sardenya, fou filla agraïda de Catalunya. Més que Sicília, que Nàpols, que Atenes i Neopàtria, on poca cosa sollà la nostra llengua, malgrat assimilessin tot el bo de la nostra civilització.

Encara avui, al cor de Sardenya, s'hi parla com adés ho feu Ramon Lull. La ciutat d'Alguer, és un trocet de Catalunya. La influència italiana, però, hi va fent via. El català a Sardenya, està destinat a desaparèixer. A Alguer hi és, avui encarà, força viu, Però únicament s'hi parla. Fa molts anys que ja no s'hi escriu; la darrera impressió catalana a Alguer fou la *Doctrina Cristina*. La tradició actual catalana a Alguer,—si esguardem la que va un xic més enllà del llenguatge familiar—, resta reclosa a la predicació en les Esglésies.

I volem notar, com a selvatans que som, la participació valuosíssima que hi ha tingut un compatrici, en la reivindicació de la predicació catalana a Alguer, que hi ha fet sentir el seu pur catalanesc de la Selva del Camp, molta vegada. Es l'il·lustre conselvatà R. P. Pere Voltas, C. M. F.

• EUFEMIA FORT.

Cal fer balanç

EL poble té l'obligació de fer balanç, això vol dir mirar ço que la República ens ha portat de bo o bé de dolent.

Hi ha pobles, i el nostre és un d'aquests, que no és la República estrictament el que ha motivat els canvis que s'han notat, sinó que és el règim interior del poble, o sigui el canvi de persones que s'ha operat en el sí de l'administració local.

Són molts els pobles que hauria costat molt més el fer canvis complets com s'han fet, sinó hagués estat l'ajut que el nou règim els ha donat i un d'aquests pobles és la Selva.

Tots sabem que els vicis que nosaltres sofríem tenien una història bastant antiga.

Es necessari tenir cinquanta anys per poder saber d'on venen certes coses que a molts els estranya, sols havent-les viscut hom les pot comprendre.

Segurament que alguns homes que avui tenen l'edat necessària per poder desempenyar càrrecs públics deuen estranyar-se de com van néixer alguns vicis que avui cal donar-hi la cara per desfer-los, però és el que us deia, és la història d'un poble, i creieu, cada poble té la seva, i el nostre no la té molt falaguera.

Aquí vam veure els consums arrendats, amb un fielat que va acabar-se amb un cop que va deixar conseqüències tristes.

També recordem una política local que va motivar una topada amb homes del sometent, que també va deixar records no molt grats per cert.

Caigudes de governs que en les circumstàncies en que el poble vivia, van ocasionar disgustos i no petits.

Totes aquestes coses i moltes altres fan que el poble va fent la seva història, i per tant es van creant unes necessitats que algunes vegades hi ha qui se n'aprofita, i al cap d'uns anys són molts els que no saben els motius i s'estranyen que el poble hagi sofert feits que semblen equivocacions i moltes vegades no ho han estat, sols han estat el final d'una forta tempesta, i llavors ve l'adagi «a riu revolt ganància de pescadors».

Això mateix és el que patia la nostra vila i el canvi que ha sofert podria ésser de gran profit, si tots ens poséssim d'acord i penséssim en el què ha passat i com havia d'acabar-se.

A molts tal vegada els semblarà que l'acabament ha estat violent, i per sort ha estat molt suau.

Tot ço que ha passat havia de passar irremissiblement, i pobre poble que no hagués passat, i així mateix a molts altres pobles.

Els cacics van nèixer a conseqüència d'aquestes causes, i per exterminar-los calia una revolució com la que estem vivint encara, que sigui pacífica i molt considerada.

Ara el què cal és que els pobles ja nets d'aquesta plaga, fem inventari del què hem fet i del què ens queda encara per fer i, de passada, mirar la part econòmica com va.

Tot això és cosa molt fàcil, tots els vilatans podem recordar com érem tractats i com ho som ara, i aquest tracte es refereix a la part moral i també a la material; això vol dir si quan necessitem l'apoi dels nostres homes representatius els trobem amb facilitat i amb bona disposició per fer-nos el què ens convé, tant particularment com col·lectiu.

I referent a la part material tampoc podem descuidar-ho, hem de fer memòria i pensar com i en quines condicions es feien abans les millores del poble, i per saber-ho hem de començar per recordar els deutes que vam trobar a l'erari municipal, i si alguna millora es va fer, si va ésser feta a profit del comú o bé per beneficiar a cert elements; com es va pagar, si de les economies o bé per mitjà de despeses extraordinàries, de la manera i com van fer-ho els passats i com ho fan els actuals.

Perquè aquestes consideracions tinguin resultat profitós per el poble i els seus veïns, es té de fer sense cap passió, això vol dir no sentint odi a ningú i sabent-se despullar tant de les ganes d'afavorir com del desig de perjudicar.

No cal ésser cap home especialitzat en cap matèria per saber com van ésser realitzades les poques millores que vam trobar fetes per l'Ajuntament passat i també les poques fetes per l'Ajuntament actual.

Tot això bè ho fariem i ho fem cada dia quan es tracta d'alguna obra particular, cada dia estem fent comparacions i experiments per saber on ho serveixen millor i més barat.

Doncs, si del nostre que no hem de donar-ne explicacions a ningú, ho fem per el nostre profit, tractant-se dels comunals tenim més obligació de

fer-ho per la moralitat i també per el profit comú i particular.

Els pobles segueixen la mateixa ruta que les cases, quan hi ha una bona administració surten els seus efectes i quan és dolenta també, sols que els resultats són a la inversa.

Vulguem fer un balanç, que obligació hi tenim, i els que facin el sòrd el poble els en té de demanar la responsabilitat moral i material.

Penseu el disgust i el decaïment que ens reportaria a tots si veiéssim els interessos del poble posats en unes mans poc escrupuloses o bé ja desacreditades per exercicis pretèrits.

Mirem-ho bé i pensem que d'això que és tan fàcil en depen el pervindre del poble i aquest pervindre vol dir el gust a les millores, a la cultura, a la netedat i al ressorgiment general, i per assolir tot això és precis una bona administració i per saber si la tenim és indispensable fer balanç; això és, cal passar comptes i viure convençuts, però no refiats.

J. MAR.

MIRATGES

Lleures estivals

ESTEM en una platja i tot d'un cop sentim aquesta exclamació:

—Quin estalvi de mitges!

L'exclamació ix dels llavis de tota persona ingènua que per primera vegada treu el cap a una platja d'estiueig. Ella hi veurà la desfilada de les dones que llueixen les cames nues; no tan sols a l'hora del bany i en els passeigs diürns, sinó fins i tot en les festes nocturnes. I després del què hem dit, encara sentirem el següent argument:

—Com que no duen mitges, estalvien. La mitja és un article car, que es fa malbé amb molta rapidesa.

Es indiscutible que les senyores i noies que passen dos o tres mesos sense posar-se les mitges, tot permetent-se que llurs extremitats inferiors vagin prenent un colrament que faci joc amb la cara, estalvien gèneres de punt. Efectivament, mirat per aquest mirall s'hi apunta una part de veritat. ¿Però, estalvien diners, tal com creu el visitant ingenu?

La Naturalesa, malgrat la reputació que els romàntics proven d'afermar, no realitza les coses enterament bé, ja que per una rara excepció arriba a una perfecció. D'aquí que l'home procura,

delamillor manera que ell sap, arrodonir les creacions espontànies, unes vegades suprimint certs detalls que són sobrers, altres afegint-hi detalls que hi manquen. I en l'afer de les cames nues, el que un hom estalviarà en mitges, ja en poden estar segurs que ho despendrà en depilatoris.

¡Quina pena que la bellesa sigui un do celest!

No obstant, ningú es plany si pot conquerir amb esforços personals i amb auxilis científics allò que li ha estat negat. La que pot, gràcies a una trapaceria ben aplicada, esdevenir bonica i admirable, hi adhereix al gust de l'èxit, el de la victòria artística.

Però, el llastimós és que, segons tinc entès, els bons depilatoris són cars i la superfície a arrasar és bastant extensa.

MIREM I CANTEM.

El poble és al seu lloc

LEGINT les ressenyes dels actes que ve celebrant la Joventut d'Esquerra, «Estat Català», hom pot donar-se compte de la gran simpatia i fervorosa adhesió que té arreu la patriòtica i valenta Joventut. L'enorme generació que emplena els locals on celebra els mítings i les aclamacions de què és objecte el nom de l'honorable President Macià i els oradors que hi prenen part ens demostra clarament que avui com per l'Abril de 1931, encara que gent que està renyida de fa temps amb la veritat vulgui fer creure el contrari, el poble, el veritable poble que treballa i que no té la consciència venuda a cap reaccionari o que no viu fanatitzat per algun altre prejudici, (que per desgràcia tants encara n'hi ha a la nostra Vila) està al costat dels homes que implantaren la República, que estan posant a la pràctica l'Estatut de Catalunya i que a no tardar faran de la nostra terra un poble lliure i avançat.

Si hom solament llegeix els diaris adversos al Govern, o té la desgràcia de només llegir-ne un, encara que es digui «independent», ja es pot ben dir que després d'empassar-se moltes planes no sabrà pas la veritat del què passa al nostre país, puix, com dèiem en el número passat, sembla que tota la premsa contrària al Govern, que es quasi tota la de Barcelona, salvant dos o tres periòdics, s'hagi unit per en-

POSICIO DELS CATALANS

sorrar (cosa que no aconseguiran) el partit que governa a Catalunya, sense cap mirament en emprar tota mena de falsedats. Davant d'aquesta campanya sistemàtica que tant temps fa que dura, els èxits que aconseguix els diferents actes darrerament organitzats per les Joventuts d'Esquerra, ens fa creure que enlloc de desprestigi-los els fa tenir més adeptes o, si més no, fa que els que en som militants o simpatitzants de cada dia ens sentim més fermes i més disposats al que convingui per a defensar els ideals, que van servir de propaganda ara fa dos anys i mig i que culminaren amb l'enderrocament del règim dels Borbons.

A la nostra Vila, com en tantes altres, la instauració de República motivà la caiguda del caciquisme que durant tants anys estigué arrapat a Casa la Vila i que no parà de rosegat la caixa municipal, deixant-la tan netejada i tot omplint a la vegada la vila de deutes sense que es veiés per enlloc cap millora que demostrés on i com gastaven els cabals del Poble, i el que és pitjor d'aquells temps de mal record és l'estat d'inconsciència en què vivien quasi bé tots els vilatans sota la grapa del caciquisme.

Ara veiem, que tots aquells que amb l'esdeveniment del nou règim van ésser arreconats, com des de què es donaren compte que els homes de la República, no els hi feien el què es mereixien i que no eren tant dolents com ells es creien, que no paren de fer campanya de desprestigi contra el règim (però, com els taups, per sota terra) sense donar la cara, per veure si poden tornar a *manar* que diuen ells, no en benefici del Poble, sinó per a tornar a gaudir de tota aquella colla de privilegis que no cal anomenar perquè tots els vilatans que no viuen adormits coneixen amb escreix.

Cal que el poble que coneix l'actuació de tants anys d'aquests reaccionaris ex-cacics, estigui amatent i no es deixi enganyar encara que s'amaquin darrera de qualsevol bandera o religió, car tots sabem que per ells els ideals i la consciència és el de menys, puix el que voldrien és resant o blasfemant del què sigui, tornar a aquells temps en què quan ells passaven pel carrer, els hi semblava que encara era massa estret i que quan es miraven a un dels que no els hi feia acatament, l'hi perdonaven la vida.

FITOR.

EL fet històricament nou que hi hagué en la jornada del 12 d'abril del 1931, fou la girada de Castella—i no ja solament de Madrid—en sentit republicà. La terra castellana ha estat la base de l'edifici monàrquic i unitari espanyol. Quan mancà a la monarquia aquesta base multiseular, Alfons el Darrer hagué de fugir sense lluitar. Allò que féu possible la República a Espanya, digué dies enrera el castellà blader Abilio Calderón, fou l'actitud de Castella.

Es clar que l'actitud de Catalunya, terra tradicionalment republicana, fou així mateix un dels factors principals de la caiguda de la monarquia. Però la gran empenta catalana—que no era un fet nou en la història peninsular—no hauria bastat a fer caure el vell règim si Castella l'hagués defensat decididament. Hi hauria pogut haver l'esllavissament de la monarquia en algunes zones del litoral, sobretot a Catalunya. Les terres de Castella, el contrari, haurien servit de refugi al Borbó.

I bé: el resultat de les eleccions per al Tribunal de Garanties Constitucionals, planteja novament el problema dels sentiments i de l'actitud de Castella. Hi han triomfat plenament els agraris, i ja sabem quina mena de gent són. Ens sembla superflu el discutir si els agraris accepten o no la República. Són ben capaços de governar dins el present règim, però a fi de buidar-lo del seu contingut liberal i democràtic. I ni així renunciarien a restaurar la monarquia quan els convingués de fer-ho.

Una República espanyola en mans dels agraris i similars, de República només en tindria el nom, i amb prou feines. També hi ha, nominalment, República a Portugal. També n'hi ha a Alemanya. També continuà de nom la República a Espanya, l'any 73, des del cop del general Pavia fins al crit del general Martínez Campos.

Si fos veritat que Castella està avui al costat dels agraris i similars, hauríem de reconèixer, sense atenuacions i sense dissimulacions, que està contra la República, i que el seu republicanisme de l'any 31 no passà d'un foc d'encenalls.

* * *

I si Castella no fos republicana, o si deixés d'ésser-ho, ¿quina posició perlocaria en tal cas als catalans?

A nosaltres ens sembla que, per als catalans que verament ho siguin, la contesta és clara. Catalunya no pot imposar la República a Castella, si Castella no la vol. Recíprocament: Castella, encara que es tornés novament monàrquica, no té cap dret a imposar la monarquia a Catalunya, que no l'ha volguda, ni la vol, ni la voldrà.

Per tant, una reacció espanyola de caràcter monàrquic o monarquitzant, donaria la màxima gravetat al problema de Catalunya i obligaria els catalans a prendre radicals determinacions. ¿Hi podria haver, en aquest cas, cap catalanista, per dretista que fos, que es fes novament il·lusions sobre la possibilitat de mantenir l'autonomia del nostre poble si governessin Espanya, amb el rei o sense rei, homes i partits del tipus dels agraris? ¿Hi hauria cap sector català capaç de recomençar l'experiència trista i grotesca de les darreries de l'any 1923?

* * *

Subsistint a Espanya el règim republicà i governant l'Estat espanyol els republicans, fins els de tendències autènticament esquerristes, ja tindrem prou feina els catalans per a aconseguir el ple respecte a les llibertats inicials consignades a l'Estatut votat per les Constituents espanyoles. Algunes coses que han succeït sota el Govern Azaña, ho han fet veure clarament.

Això ens permet d'imaginar quina fóra la sort reservada al règim estatutari si Espanya caigués altra vegada en mans de les dretes. Aquestes odien profundament Catalunya per un doble motiu: perquè és catalana i perquè és republicana. No hi ha cap dubte que els monàrquics i els monarquitzants espanyols compten amb el ressort de l'hostilitat a Catalunya per ajudar-los a aconseguir la revenja dels dies 12 i 14 d'abril del 1931.

Des del punt de mira de la política de dretes i esquerres, els catalans poden jutjar diversament la política espanyola. Però des del punt de mira català, tots havem d'estar d'acord per a reconèixer que només la tendència liberal, democràtica i republicana de la política espanyola pot dur a la convivència amistosa o almenys respectuosa de Castella i Catalunya.

Es comprèn que els homes de les dretes catalanes, com a dretistes, de-

sitgessin o afavorissin un Govern dretista a Madrid. Com a catalans no podem desitjar-lo ni afavorir-lo. A Castella encara ha de nàixer l'home de dreta que, davant el problema de Catalunya, equivalgui a un Nicolau Salmeron o a un Manuel Azaña.

A. ROVIRA I VIRGILI
(De la humanitat).

Llegiu i
propagueu
el nostre
periòdic.

Nòtules històriques

EL PEBORDE

POCS anys després d'haver-se publicat la carta de repoblació de la vila de La Selva, fou donat el nomenament de Peborde a un dels canonges de la Seu de Tarragona, que representava a l'Arquebisbe en la jurisdicció civil i criminal que tenia sobre els habitants de llurs castells i termes. Nombrava un Procurador general per a arreplegar les rendes i delmes de la Senyoria per mitjà d'arrendataris; nombrava també el Batlle en les viles i llocs perteneixents a la mateixa Senyoria i donava els seus castells en comanda. Així, els habitants de La Selva es tingueren per vassalls del Peborde de Tarragona, fins a la supressió d'aqueixa dignitat pel Antipapa Benet XIII en 1411; tornant a prestar vassallatge a l'Arquebisbe de Tarragona com a Senyor i Baró d'aquella vila, fins a l'any 1825.

Quan el Peborde prenia possessió del castell i terme de la Selva, manava al Batlle fes fer un pregó pels llocs acostumats de la vila, dient: que tothom acudís al porxo de l'Església a prestar l'acostumat acte d'homenatge i fidelitat. Allí, davant del poble reunit, un notari llegia la carta que l'Arquebisbe exhortava de rebre al nou Peborde i prestar-li la fidelitat i homenatge acostumat, així com també entregar-li a ell o als seus Procuradors les rendes

i fruits perteneixents a la Pebordia. Acabada de llegir la lletra, el Peborde s'aixecava per demanar al poble, allí present, que li prestés l'homenatge i fidelitat. Aleshores la universitat de la vila, també demanava al Peborde, que ratifiqués els privilegis, usos i costums que la vila i terme de La Selva conservava des de molt antic, petició que el Peborde responia. Aleshores els Jurats i els Consellers passaven a prestar-li jurament.

Després d'aquests actes, constituït el Peborde davant la porta del Castell, feia llegir al notari una carta de l'Ar-

quebisbe de Tarragona, dirigida al Batlle de la vila, dient-li que entregués i donés possessió al nou Peborde, la qual acabada de llegir el Batlle prenia la mà del Peborde introduint lo dintre el clos del Castell.

Passats uns quants dies el nunci feia una crida per la vila, dient: que tothom assistís al Consell al porxo de l'Església i havent-se reunit tota la universitat nomenaven els procuradors.

(Dades extretes d'«Anals inèdits de La Selva» escrits per Mn. Joan Pié)

La cançó del vel de la melangia

Cobreix la vostra cara un vel tan fi,
que no sé com ni qui vos el teixia.
Al cel no hi ha prou llum per a teixir
un vel com aquest vel tan lleu i fi
de vostra melangia.

Si em preguntéssiu amb què em vull cobrir
per a amagar-me de la llum del dia
i dels ulls massa destres a ferir,
us diria: amb el vel tan lleu i fi
de vostra melangia

Si em preguntéssiu amb què em vull cobrir
aquest turment que se sobreeixia
del cor als ulls en un morat lluir,
us diria: amb el vel tan lleu i fi
de vostra melangia

Si em preguntéssiu amb què em vull cobrir
per guardà els meus amics de gelosia
quan us amoixo massa prop de mi,
us diria: amb el vel tan lleu i fi
de vostra melangia

I si em dieu, quan ja em senti morir,
i ja vagi perdent la llum del dia,
amb quin vestit de mort em vull vestir,
—poseu-me, amiga us diré— el vel fi
de vostra melangia

VIDA MUNICIPAL

EXTRACTE DE LES SESSIONS DE L'AJUNTAMENT

Sessió del 26 de Juliol

S'acorda anomenar comissionat d'aquest Ajuntament per a l'ingrés en Caixa dels minyons de la lleva actual, al Secretari de la Corporació

S'acorda senyalar el dia 30 del corrent per a personar-se a la «Font Major» als efectes de perpetuar el domini d'aquelles aigües.

Es designen els regidors senyors Josep Segarra i Josep M.ª Soronellas perquè redactin i solmetin a l'aprovació de l'Ajuntament el plec de condicions per a la permuta i venda dels immobles, acordada en sessió de 12 del corrent.

S'examinen i s'aproven diversos comptes.

Sessió del 28

S'acorda anunciar per mitjà de pregó que els dies 9 i 10 d'aquest mes es recaptarà la contribució a Albiol i Alcover, els 11 i 12 a Vilallonga i els 16, 17, 18 i 19 ací a la Selva.

S'assabenta la Corporació que ha estat reconegut al minyó Camil Tàrrach Baseda el dret a pròrroga de 1.ª classe per la Junta de Classificació i Revisió.

S'assabenta també d'una carta de la casa Roig Germans, acompanyant la factura de la tuberia instal·lada en l'Avinguda del 9 de Setembre, important 1621'61 pessetes.

S'acorda inscriure al Registre de la Propietat a nom del Municipi la casa n.º 19 del Raval de Sant Rafael, la del n.º 17 de la Plaça de la Carniceria i els números 12 i 14 del carrer de l'Hospital.

Es concedeix a Magí Fonts Baiget, autorització per a fer obres a la casa n.º 27 del carrer dels Ollers, amb l'obligació de conduir les aigües pluvials per mitjà de tuberia.

S'acorda, a proposta de l'Alcalde, que es portin a cap les gestions convenientes prop del Jurat Mixt per tal que sigui recorregut el nostre mercat del diumenge.

S'examinen i s'aprova amb lleugeres esmenes el plec de condicions de què es parla en la sessió anterior.

Sessió del 9 d'Agost

S'acorda consignar la quantitat de 25 ptes. per a subscripció Pro-Monument i institucions Francesc Layret, amb el vot en contra del regidor senyor Josep M.ª Baiget i Ricart el qual

es mostra contrari de què es consignin res per a tal fi.

S'acorda, a proposta del regidor Sr. Soronellas, el nomenament d'un cert número de guardes rurals jurats, que prestaran aquest servei gratuïtament i sense arma, per tal d'evitar certs abusos que es cometien contra la propietat particular i en la riera conductora de les aigües del Municipi, per part dels pastors d'aquesta vila.

Sessió del 16

S'acorda concedir $\frac{1}{4}$ de ploma d'aigua al veí Andreu Segarra Plana, per a l'abastiment de la seva casa de l'Avinguda del 9 de Setembre.

En virtut de l'expedient incoat a l'efecte, s'acorda nomenar guardes rurals jurats els veïns següents:

Andreu Cochs Mallafré
Ramon Roig Prunera
Ramon Bover Daroca
Baptista Nogués Blavi.
Andreu Roig Murgadas
Josep M.ª Garriga Ripoll
Pau Foguet Maydeu
Antoni Masdeu Pàmies
Ramon Masdeu Vilella
Antoni Cochs Mallafré
Francesc Estrada Boada
Angel Ferré Sardà
Josep Salvat Masdeu
Joan Miró Domingo
Josep Fort Cavallé
Josep Cochs Roig
Andreu Mas Cogul
Pau Barberà Tell
Josep Garcia Barberà
Josep M.ª Ripoll Domingo
Lluís Mas Cogul
Marian Soronellas Masdeu
Josep Queral Arbós
Joaquim Ferré Miret
Josep M.ª Soronellas Masdeu
Valentí Garriga Ferrer

Sessió del 23 d'Agost

S'aprova una relació de jornals que importa 234'50 pessetes.

**

Relació dels ingressos i pagaments efectuats per l'Ajuntament en el mes de Juny darrer:

INGRESSOS

Existència en Caixa a fi del mes anterior . . . 12.001'05
De E. Figuerola, Repartiment utilitats . . . 13.000'—

De Joan Vallverdú Masdeu, una multa . . . 25'—
D'Andreu Murgades, pesos i mesures Maig . . . 169'50
Del mateix, arbitri peixateria Maig . . . 105'—
De Joan Hortet, lloguer pis . . . 90'—
Del mateix, arbitri matança porcs . . . 720'—
D'Antoni Girona, arbitri pompes fúnebres . . . 108'—

PAGAMENTS

A Manuel Sagarra, salde escorxador . . . 2 875'—
A «La Catalana», quota segurs. . . 28'85
A Josep Barberà (guarda rural) . . . 90'—
A Joan Girona (guarda rural) . . . 90'—
A Bayer Germans, una factura impresos . . . 42'45
Al Secretari per un viatge a Tarragona. . . 8'—
A «La Defensa Agrària» . . . 8'—
A Lluís Esteve, una factura pintor . . . 108'—
A Emili Reyes, una factura treballs sanitari . . . 35'—
A Andreu Murgades, 20 % pesos i mesures . . . 33'90
A les Germanetes Assil de Teyà . . . 5'—
A Josep Ripoll, una factura . . . 12'—
A Josep Casals, una factura . . . 32'75
A Joaquim Duran, una factura . . . 10'50
Al mateix, una altra. . . 14'40
A Salvador Torrens, una factura . . . 42'25
A Ignasi Cabré, una factura . . . 219'—
Una relació de jornals . . . 80'50
A Antoni Vidal, una factura . . . 22'50
Al mateix, una altra. . . 9'—
A Josep M.ª Baiget (regidor) per despeses d'un viatge a Tarragona amb el Secretari . . . 16'—
A Artur Garriga, per neteja de l'Escorxador . . . 75'—
A Joan Girona (guarda rural) . . . 90'—
A Josep Barberà (guarda rural) . . . 90'—
A Andreu Vallverdú, una factura . . . 12'—
Al Secretari, salde segon trimestre . . . 418'—

A l'Oficial secretaria, sal- de segon trimestre	214'75
A l'Agutzil, segon trimes- tre.	312'50
Al conserge, segon tri- mestre	232'50
Al rellotger-campaner, se- gon trimestre	120'—
A Josep Domingo, una factura	154'45
A l mateix, una altra	134'—
Al sepulturer, segon tri- mestre.	195'—
Al Metge titular interí, pri- mer semestre.	1 100'—
Al Farmacèutic titular, pri- mer semestre	893'62
A la Llevadora titular, pri- mer semestre	150'—
Una relació de socors	9'90
A Lluïsa Vidal, Mestressa, primer semestre	125'—
A Joan Torné, Mestre, pri- mer semestre	125'—
A Antoni Grau, Mestre, primer semestre	125'—
A Antoni Miserachs, Mes- tre, primer semestre	125'—
A Jacint Felip, una factura	18'—
A Gustau Visiedo, una factura	25'—
A Lluís Solé, una factura.	14'75
A Mercè Monné, efectes timbrats	30'—
A Antoni Gondolbeu, efec- tes timbrats	6'—

RESUM

Ingressos. Dies. 26 218'55

Pagaments » 8 585'57

En Caixa a fi de Juny » 17.632'98

Noticiari

El proper diumenge, dia primer d'Octubre, finalitzarà la temporada de ball d'estiu a «La Defensa Agrària», la qual temporada ha resultat un èxit esclatant per a dita entitat, car els balls han resultat concorregudíssims. L'amenització dels mateixos ha anat a càrrec de la Cobla-orquestra local «La Selvença».

El diumenge següent l'esmentada entitat començarà la temporada de cinema, per a la qual hom ha contractat un escollit stock de pel·lícules de les més importants marques.

Està tocant al seu terme la recollida de les avellanes, la collita de les quals ha resultat aquest any bon xic fluixa, ço que ha motivat que fos molt curt aquest temps en que tan intensament i alegrement treballa la nostra pagesia.

S'han personat en aquesta vila uns membres del Comitè del Cinema de la Generalitat per tal de rodar un film relatiu a la collita de l'avellana. No cal dir com ens plau, com a selvatans, la realització d'aquesta obra, ja que ultra el fi cultural de la mateixa, contribuirà a una propaganda d'aquesta producció nostra, font principal de la riquesa d'aquestes contrades.

Dintre pocs dies seran començades les obres de construcció d'un pont sobre la riera d'aquesta vila en la carretera de Reus a Montblanc.

Ha estat molt sentida a la nostra vila la mort del diputat català a les Constituents i Director de l'Escola del Treball de Barcelona, senyor Rafael Campalans.

BRUM s'associa al dol de Catalunya per la pèrdua de tan il·lustre personalitat.

Tenim notícies que van donant resultat satisfactori les gestions que ve realitzant l'Ajuntament per a la construcció d'un grup escolar.

Aquests darrers dies s'han cotitzat les avellanes a 75 ptes. el sac i la verema blanca a 7 i 7'50 ptes. quintar i la negra a 5 i 5'50.

Es troba quelcom millorat de la malaltia que ve sofrint el senyor Joan Hortet Papiol, Jutge Municipal de Valls i pare polític del nostre particular amic Sr. Carles Gerhard, diputat al Parlament de Catalunya. Li desitgem un prompte restabliment.

Per tal de donar compliment al Decret relatiu a la substitució de l'ensenyament religiós, l'Ajuntament ha fet diverses gestions per habilitar, amb caràcter provisional, uns locals per a escoles nacionals de cabuda per a cinc classes, a l'edifici, propietat del municipi, que ocupen les monges de Sant Vicens de Paül.

Passa uns dies en aquesta vila amb la seva distingida família, el notable arquitecte i dibuixant Sr. Josep F. Ràfols.

PER a adquirir material elèctric a bon preu, xíai com també motors, dinamos i aparells de ràdio, visiteu la casa

JOSEP LOZANO

CARRER FORTUNY (abans Monterols) **REUS**

Degut a les darreres pluges, la temperatura s'ha refrescat notablement, ço que produeix la sensació que ens trobem en plena època tardoral.

Hem començat ja a veure rovellons. Segons diuen els entesos aquest any serà pròdig en aquests vegetals, car el temps els ha estat molt favorable.

**MOVIMENT DEMOGRAFIC
DES DEL DARRER NUMERO**

Naixements

Maria Cochs i Duch.
Josep Domingo i Masdeu.

Maridatges

Cap.

Defuncions

Isidre Pasqual i Gotor.
Andreu Ollé i Hortet.
Ramon Mestre i Marsal.
Francisca Miró i Plana.

Proveu la gassosa **El Gat** i en sereu consumidors

FABRICANT:

Josep Villarroya - Valls

Exigiu sempre aquesta marca **EL GAT**

Aroma concentrat
Gust exquisit
Economia en el preu

Heus ací les qualitats que reuneixen
els cafès que serveix la Casa

ROSSEND COSTA

Provença, 137

Barcelona

Sindicat Agrícola i Caixa Rural de St. Andreu Domiciliat en el local de
"La Defensa Agrària"

Capital solvent: 5.000.000 de pessetes

Premes hidràuliques de propietat

Elaboració i venda d'oli d'oliva

CAIXA D'ESTALVIS

Rendiment a compte corrent	3 per cent
" per semestre	4 " "
" anyal	5 " "

La imposició mínima és de 25 pessetes

SELVA DEL CAMP

(Tarragona)

La Industria Leridana

Productes Mor, S. .

Anissats

Licors

Aixarops de qualitat

Plaça Macià, 2

Teléfono 36

LLEIDA

CONYAC BARRAU

Enric Barrau

Teléfono 44

Mongat

impremta requesens

montblanc

treballs de totes menes

a preus econòmics

acurada presentació

correcció impecable